

Pred Olgčinim godom.

Spisal F. H. Medveščan.

emno je, in mamica prižiga v sobici luč. Ko Olgica to vidi, steče v sobico in začne barvati s čopičem v risanki, ki ji jo je dal bratec Štefek.

Štefek, Micika, Francek, Albin, Anica in Pavlica pa so to pot veseli, ker jih je Olgica zapustila. Sklenili so namreč, da ji napravijo za god godbo. Hitro so pripravljeni. Štefek in Albin vzameta pokrivače, Micika verigo v škafu, Francek harmonike in Anica možnar. Pavlica pa, ker je še premala, nima nič. In začno. To je godba!

Ko jo Olgica sliši, reče sama sebi: „Počakajte, boste kmalu nehali!“ Potem steče v kuhinjo po lonec vode ter misli godce politi. Toda godci pravočasno zbeže, skrivši godala, v sobico, kjer je bila prej Olgica. Tu je tudi mamica. „Mamica!“ šepče Olgica mamici na uho, ko se vrne iz kuhinje, kamor je zanesla nazaj posodo z vodo. „Ker so mi bratci in sestrice godli, sem jih hotela politi z vodo. Pa so mi ušli. Zato jih hočem upijaniti. Dajte mi, prosim, štiri pokalice! Denar zanje si pa vzamite iz moje škatlice v spalnici!“ Seveda ji mamica da pokalice, a denarja ne vzame. Drugi dan ji še celo da krono za god.

Veseli so godci pokalic. Pa tudi Olgica je vesela, ker misli, da je svoje godce upijanila.

Pozdrav.

*Pozdravljen, mladi dan,
pozdravljen vrtec moj,
ti ptičica na veji,
zajoj z menoj!*

*Tako sem ves vesel,
tako sem ves razvnet,
da bi objel, poljubil
ves širi svet!*

Leon Poljak.

